32000R2852

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 2852/2000
z dnia 22 grudnia 2000 r.
nakładające ostateczne cło antydumpingowe i ustanawiające ostateczne pobranie tymczasowego cła nałożonego na przywóz poliestrowych włókien odcinkowych pochodzących z Indii i Republiki Korei

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów nie będących członkami Wspólnoty Europejskiej [1], w szczególności jego art. 9,

uwzględniając wniosek Komisji, przedstawiony po konsultacji z Komitetem Doradczym,

a także mając na uwadze, co następuje:

A. PROCEDURA

1. Środki tymczasowe

(1) Rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1472/2000 [2] („rozporządzenie tymczasowe") zostały nałożone tymczasowe cła antydumpingowe na przywóz do Wspólnoty poliestrowych włókien odcinkowych objętych kodem CN 5503 20 00 i pochodzących z Indii i Republiki Korei.

2. Dalszy przebieg postępowania

(2) Po ustanowieniu tymczasowych ceł antydumpingowych, kilka stron zgłosiło uwagi na piśmie. Zgodnie z przepisami art. 6 ust. 5 rozporządzenia Rady (WE) nr 384/96 („podstawowe rozporządzenie") stronom, które tego zażądały, umożliwiono wysłuchanie. Strony zostały poinformowane o podstawowych faktach i okolicznościach, na podstawie których zdecydowano się zalecić nałożenie ostatecznego cła antydumpingowego i ostateczne pobranie, na poziomie cła ostatecznego, kwot zabezpieczonych w postaci cła tymczasowego. Ponadto stronom przyznano okres, w którym mogą przedstawić uwagi po ogłoszeniu tych informacji.

(3) Uwagi w formie ustnej i pisemnej, złożone przez strony w terminach na to przewidzianych, zostały rozpatrzone i gdzie właściwe, należycie uwzględnione do celów ostatecznych ustaleń.

(4) Niektóre zainteresowane strony twierdziły, że kryteria początkowe przyjęte przez Komisję były niewłaściwe i arbitralne. Ponadto utrzymywały one, że wszczęcie nowego postępowania przeciwko Republice Korei, dwa miesiące po zakończeniu poprzedniego (patrz: motyw 7 rozporządzenia tymczasowego), pozostaje w sprzeczności z wynikami tamtego dochodzenia, mówiącymi, że prawdopodobieństwo ponownego wystąpienia dumpingu nie istnieje. W tym względzie należy zaznaczyć, że wniosek stwierdzający brak prawdopodobieństwa ponownego wystąpienia dumpingu został sformułowany na podstawie ustaleń odnoszących się do dwunastomiesięcznego okresu objętego dochodzeniem, kończącego się we wrześniu 1997 r., tj. dwa lata przed wszczęciem niniejszego postępowania. Ponadto Komisja zbadała nowe dowody przedstawione w skardze z sierpnia 1999 r. i uznała je za wystarczające do rozpoczęcia niniejszego dochodzenia.

(5) Komisja prowadziła dalsze dochodzenie i weryfikację informacji uważanych za niezbędne dla ostatecznych ustaleń.

B. TOWAR OBJĘTY POSTĘPOWANIEM

(6) Stowarzyszenie użytkowników twierdziło, że zawiadomienie o wszczęciu niniejszego postępowania nie dotyczyło tych rodzajów poliestrowych włókien odcinkowych, które nie mają zastosowania w przędzeniu i że w konsekwencji te rodzaje poliestrowych włókien odcinkowych powinny być wyłączone z postępowania.

(7) Należy zauważyć, że zawiadomienie o wszczęciu postępowania, jak również skarga, wyraźnie przytaczają opis odnoszący się do odpowiedniego kodu CN, który uwzględnia wszystkie rodzaje poliestrowych włókien odcinkowych, niezależnie od formy ich zastosowania, przywożone od eksportujących producentów rozważanych krajów i produkowane przez przemysł wspólnotowy. Treść opisu odnoszącego się do odpowiedniego kodu CN została zrozumiana poprawnie przez wszystkie zainteresowane strony tego postępowania, poza wspomnianym stowarzyszeniem użytkowników, które ponownie zgłosiło zastrzeżenie już odrzucone we wcześniejszym dochodzeniu dotyczącym przywozu poliestrowych włókien odcinkowych z Australii, Indonezji i Tajlandii, zawartym w rozporządzeniu (WE) nr 1522/2000 [3].

(8) Niektóre zainteresowane strony twierdziły również, że w każdym razie należy dokonać rozróżnienia między rodzajami poliestrowych włókien odcinkowych znajdującymi zastosowanie w przędzeniu i poliestrowych włókien odcinkowych przeznaczonych do innych celów (do produkcji włóknin lub wypełnień), ze względu na różnice w podstawowych właściwościach fizycznych, determinujące końcowe przeznaczenie wyrobu. W związku z powyższym utrzymywano, że przywożone włókna powinny być poddane certyfikacji potwierdzającej te właściwości w bezstronnym laboratorium. Ponadto utrzymywano, że zamienność, jeśli w ogóle istnieje, między włóknami znajdującymi zastosowanie w przędzeniu a nie mającymi takiego zastosowania jest bardzo ograniczona i dotyczy jedynie niektórych rodzajów włókien początkowo przeznaczonych do zastosowania w przędzeniu, które mogą być wykorzystywane jako włókna nie mające takiego zastosowania. Wobec tego włókna niemające zastosowania w przędzeniu, jeżeli nawet nie zostaną wyłączone z dochodzenia, powinny przynajmniej być przedmiotem odrębnego postępowania.

---

[1] Dz.U. L 56 z 6.3.1996, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2238/2000 (Dz.U. L 257 z 11.10.2000, str. 2).

[2] Dz.U. L 166 z 6.7.2000, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1899/2000 (Dz.U. L 228 z 8.9.2000, str. 24).

[3] Dz.U. L 175 z 14.7.2000, str. 10.

(9) W przypadku wykorzystania towaru objętego postępowaniem, stwierdzono istotny poziom pokrywania się, zamienności i konkurencji między różnymi rodzajami poliestrowych włókien odcinkowych. Dochodzenie wykazało, że nie istnieje wyraźna granica podziału między różnymi rodzajami poliestrowych włókien odcinkowych, która pozwalałaby na ustalenie jednoznacznego związku między właściwościami fizycznymi wyrobu a formami jego zastosowania i wobec tego, na podstawie dostępnego materiału dowodowego, rozróżnienie wyrobów nie jest możliwe. W odniesieniu do tej kwestii podkreślono także, że na podstawie wyników niezależnych badań laboratoryjnych nie można określić w sposób rozstrzygający sposobów ostatecznego zastosowania wyrobu. W związku z powyższym różne rodzaje poliestrowych włókien odcinkowych, o których mowa, do celów niniejszego postępowania powinny być rozważane jako jeden towar.

(10) Wobec tego uznaje się, że zgłoszone uwagi, odnoszące się do definicji towaru objętego postępowaniem, nie są wystarczające, aby na ich podstawie podważyć wnioski sformułowane w akapicie 18 rozporządzenia tymczasowego. W związku z tym, te wnioski, które są zgodne ze sformułowanymi w poprzednich dochodzeniach dla tego samego towaru, zostają niniejszym potwierdzone.

C. **DUMPING**

1. **Indie**

(11) Nie zgłoszono żadnych zastrzeżeń w odniesieniu do decyzji, zgodnie z którą nie zostanie utworzona próba indyjskich producentów eksportujących, i wobec tego ustalenia określone w motywach 20–25 rozporządzenia tymczasowego zostają niniejszym potwierdzone.

1.1. *Wartość normalna*

(12) Po wprowadzeniu środków tymczasowych, jeden z producentów eksportujących zażądał, aby koszty wytwarzania niektórych rodzajów wyrobów drugiej jakości, sprzedawanych na rynku krajowym, zostały skorygowane w dół do celów stwierdzenia, czy jest spełnione kryterium sprzedaży realizowanej w zwykłym obrocie handlowym. To żądanie nie może być uwzględnione, ponieważ w swojej odpowiedzi na kwestionariusz przedsiębiorstwo określiło identyczne koszty wytwarzania dla różnych kategorii jakościowych każdego rodzaju wyrobu.

(13) Nie zgłoszono innych zastrzeżeń dotyczących określenia wartości normalnej. Wobec tego, wnioski sformułowane w motywie 46 rozporządzenia tymczasowego zostają niniejszym potwierdzone.

1.2. *Cena eksportowa*

(14) Nie zgłoszono żadnych zastrzeżeń dotyczących określenia ceny eksportowej. Wobec tego, wnioski sformułowane w motywie 47 rozporządzenia tymczasowego zostają niniejszym potwierdzone.

1.3. *Porównanie*

(15) Po przyjęciu środków tymczasowych jeden z producentów eksportujących stwierdził, że te rodzaje towarów sprzedawanych na rynku krajowym, które były porównywane wywożonymi do Wspólnoty miały inne właściwości fizyczne i techniczne i różne przeznaczenie końcowe. W związku z tym, przedsiębiorstwo zażądało wprowadzenia korekty ze względu na właściwości fizyczne i przedstawiło dodatkowe informacje na poparcie swego stanowiska. Stwierdzono, że nowe informacje przedstawione po przyjęciu środków tymczasowych, dotyczyły dodatkowych właściwości towaru, odnośnie do których Komisja nigdy nie żądała informacji ani nie zostały wymienione przez przedsiębiorstwo w odpowiedzi na kwestionariusz. Na tym etapie dochodzenia nie było możliwości zmiany podstawy porównania towarów, która jest określona w tabeli specyfikacji kwestionariusza Komisji i dotyczy wszystkich współpracujących producentów eksportujących. Ponadto nowe informacje były sprzeczne z otrzymanymi poprzednio i wobec tego żądanie wprowadzenia korekty ze względu na właściwości fizyczne zostało odrzucone.

(16) Inny producent eksportujący twierdził, że różnice w grubości włókien, wyrażone w denierach lub decyteksach, nie powinny być brane pod uwagę i w związku z tym wszystkie rodzaje wyrobów należy traktować jako jeden towar. W tym względzie, aby zapewnić sprawiedliwe i konstruktywne porównanie rodzajów towarów sprzedawanych na rynku krajowym i wywożonych, wyroby wyprodukowane przez wszystkich producentów eksportujących są porównywane według rodzajów, zgodnie z zasadami określonymi w kwestionariuszu Komisji. Wobec tego argument dotyczący ograniczenia porównania do jednego rodzaju wyrobu nie może być przyjęty.

(17) Jeden z eksportujących producentów dostarczył nowych informacji na poparcie żądania dotyczącego korekty z tytułu zwrotu cła, odrzuconego przez Komisję na etapie wstępnym. To żądanie nie może być przyjęte, gdyż informacje, chociaż wymagane w kwestionariuszu, nie zostały dostarczone we właściwym czasie i z tego względu nie mogły być zweryfikowane.

(18) Ten sam producent eksportujący w dalszym ciągu twierdził, że ponieważ słuszność żądania wprowadzenia korekty z tytułu zwrotu cła została już dowiedziona w kontekście wcześniejszego postępowania, wszczętego około dziesięciu lat temu (rozporządzenie Rady (EWG) nr 54/93 [1]), nie ma potrzeby przeprowadzania ponownego dochodzenia. W związku z tym należy wziąć pod uwagę, że każde postępowanie antydumpingowe jest prowadzone niezależnie i badane na podstawie odnoszącego się wyłącznie do niego stanu faktycznego i prawnego, który w każdym postępowaniu może być inny. Zgodnie ze stwierdzeniem sformułowanym w poprzednim akapicie, ten producent eksportujący nie przedstawił dowodów na poparcie swego żądania w toku niniejszego dochodzenia. Ponadto, nie zostało wykazane, że towar podobny, przeznaczony do zużycia krajowego, był w dochodzenym okresie obciążony jakimkolwiek cłem. Wobec tego żądanie zostało odrzucone.

[1] Dz.U. L 9 z 15.1.1993, str. 2. Rozporządzenie ostatnio zmienione (WE) nr 907/97 (Dz.U. L 131 z 23.5.1997, str. 1).

(19) W kontekście zwrotu cła, dwóch producentów eksportujących twierdziło, że korekta z tego tytułu powinna być przyznana automatycznie, z chwilą dokonania zwrotu cła po stronie wywozu i że kwestia, czy te należności celne zostały uwzględnione dla towaru skierowanego na potrzeby krajowe nie ma tu znaczenia. Zgodnie z art. 2 ust. 10 lit. b) podstawowego rozporządzenia korekta z tytułu cła jest przyznawana jedynie w przypadku gdy są spełnione dwa warunki: po pierwsze musi zostać wykazane, że opłaty przywozowe są ponoszone przez towar podobny i przez materiały fizycznie stanowiące jego część, jeżeli są przeznaczone do zużycia w kraju wywozu i po drugie, że te opłaty przywozowe są zwracane lub nie są pobierane, gdy produkt jest wywożony do Wspólnoty. Jeżeli jedno z tych z wymagań nie jest spełnione, nie może być przyznana korekta z tytułu zwrotu cła.

(20) Jeden z producentów eksportujących twierdził, że niektóre należności celne przywozowe zostały uwzględnione w towarze sprzedawanym na rynku krajowym, w wysokości przekraczającej przyznaną przez Komisję we wstępnych ustaleniach. To dodatkowe zastrzeżenie zostało zbadane i stwierdzono, że należności celne przywozowe, zapłacone za niektóre materiały wchodzące w skład towaru sprzedawanego na rynku krajowym rzeczywiście przekraczały poprzednio ustalone kwoty. Wobec tego wstępne obliczenia zostały odpowiednio zmodyfikowane.

(21) Niemniej jednak to nowe zastrzeżenie producenta eksportującego, dotyczące wprowadzenia dalszej korekty z tytułu należności celnych przywozowych, odnoszących się do surowców pochodzących z przywozu i opłaconych przez przedsiębiorstwo powiązane, nie może być zaakceptowane, ponieważ to zastrzeżenie nie zostało złożone w odpowiednim czasie oraz nie wykazano wpływu na porównywalność cen, a ponadto nie było możliwości zweryfikowania tych nowych informacji przedstawionych na tym etapie dochodzenia.

(22) Jeden producent eksportujący twierdził, że w rezultacie polityki Rządu Indii, polegającej na zachęcaniu do lokalizacji zakładów produkcyjnych w mniej rozwiniętych obszarach, przedsiębiorstwa były zwolnione z płacenia podatku z tytułu sprzedaży, należnego rządowi, i na tej podstawie zażądał przyznania odpowiedniej korekty. Z przedstawionych informacji wynika, że wszystkie faktury dotyczące sprzedaży towarów pochodzących z zakładów produkcyjnych korzystających ze zwolnienia świadczą o tym, że podatek z tytułu sprzedaży nie zostanie pobrany przez państwo i że nabywca nie ma prawa ubiegać się o żadne zwroty, kompensaty czy odliczenie podatku z tytułu sprzedaży. W tej sytuacji ponieważ podatek z tytułu sprzedaży nie jest płacony, nie może być przyznana korekta. Jednakże w przypadkach gdy faktury sprzedaży, dotyczące wyrobów wyprodukowanych przez inne zakłady produkcyjne, zawierały podatki pobierane przez państwo uznano, że wprowadzenie korekty jest uzasadnione i obliczenia zostały odpowiednio zmodyfikowane.

(23) Jeden producent eksportujący wniósł zastrzeżenie, że płatność podatku dochodowego odnosiła się tylko do dochodu wygenerowanego na rynku krajowym, a nie na rynku eksportowym, co miało wpływ na porównywalność cen. W tym względzie należy zaznaczyć, że podatek dochodowy obciąża dochód przedsiębiorstwa, jeżeli taki występuje, i jest obliczany retrospektywnie w końcu każdego roku budżetowego. Wobec tego nie może być brany pod uwagę przy ustalaniu ceny. Ponadto przedsiębiorstwo nie przedstawiło żadnego materiału dowodowego wykazującego, że podatek został uwzględniony w fakturach krajowych. Powyższe zastrzeżenie zostało więc odrzucone.

1.4. *Margines dumpingu*

(24) Porównanie zweryfikowanej, gdzie stosowne, średniej ważonej wartości normalnej ze średnią ważoną ceną eksportową według rodzaju towaru na bazie *loco* zakład produkcyjny wykazało istnienie dumpingu w przypadku wszystkich badanych producentów eksportujących. Ponieważ poziom współpracy był wysoki, margines dumpingu dla wszystkich pozostałych przedsiębiorstw ustala się na poziomie najwyższego marginesu dumpingu stwierdzonego dla współpracującego producenta eksportującego.

(25) Ostateczne marginesy dumpingu, jako odsetek CIF ceny importowej przed zapłaceniem cła, są następujące:

Indian Organic Chemicals Limited, Mumbai	23,3 %
JCT Limited, New Delhi	32,6 %
Reliance Industries Ltd, Mumbai	35,4 %
Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	35,4 %

2. **Republika Korei**

2.1. *Wartość normalna*

(26) Po przyjęciu środków tymczasowych, trzech producentów eksportujących stwierdziło, że wyłączenie sprzedaży dokonywanej w ramach „lokalnego wywozu" z wykazów sprzedaży krajowej wykorzystywanych do ustalenia wartości normalnej było błędne i nieuzasadnione.

(27) Utrzymywali oni, że to wyłączenie było sprzeczne z przepisami art. 2 podstawowego rozporządzenia i z normalną praktyką Komisji oraz że było niespójne z podejściem przyjętym przez inne Państwa Członkowskie WTO. Dwóch z tych producentów eksportujących utrzymywało również, że Komisja nie wyjaśniła podstawy prawnej wyłączenia tych sprzedaży.

(28) Producenci eksportujący w dalszym ciągu stwierdzili, że w poprzednich postępowaniach dotyczących Republiki Korei (np. ponowne dochodzenie w związku wygaśnięciem środków mających zastosowanie do poliestrowych włókien odcinkowych w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1728/1999 [1] i postępowanie dotyczące prętów ze stali nierdzewnej w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1600/1999 [2] oraz decyzji Komisji nr 1999/483/WE [3]), Komisja nie miała zastrzeżeń do uwzględnienia przez producentów eksportujących sprzedaży zrealizowanej w „lokalnym wywozie" w wykazach sprzedaży krajowej, a w jednym z przytoczonych przypadków zażądała włączenia tej sprzedaży do wykazu sprzedaży krajowej.

[1] Dz.U. L 204 z 4.8.1999, str. 3.
[2] Dz.U. L 189 z 22.7.1999, str. 19.
[3] Dz.U. L 189 z 22.7.1999, str. 50.

(29) Uważa się, że ta sprzedaż, na podstawie specjalnych ustaleń administracyjnych, był traktowany jako „lokalny wywóz" w takim sensie, że nie podlegał podatkowi z tytułu sprzedaży krajowej, że był zwykle fakturowana w USD a płatności dokonywano w formie akredytywy i że była objęta systemem ceł zwrotnych, a to dowodzi, że był on dokonywany za pośrednictwem specjalnego kanału sprzedaży zorientowanego na wywóz i w szczególnej sytuacji rynkowej. Producenci eksportujący objęci postępowaniem wykazywali taką sprzedaż w swojej dokumentacji księgowej jako sprzedaż towarów, które mają być włączone do towarów przeznaczonych do wywozu. Biorąc pod uwagę tę szczególną sytuację rynkową, stwierdzono, że sprzedaż w ramach „lokalnego wywozu" nie była realizowana w zwykłym obrocie handlowym i wobec tego uwzględnienie jej do celów obliczeń wartości normalnej nie pozwoliłoby na dokonanie właściwego i rzetelnego porównania z ceną eksportową, zgodnie z art. 2 podstawowego rozporządzenia. Komisja nie przyjmuje argumentu, że zgodnie praktyką przyjętą w przeszłości taka sprzedaż była uwzględniana w obliczeniach wartości normalnej. Uwzględnienie tej sprzedaży w poprzednich postępowaniach można wyjaśnić tym, że być może nie była ona wyraźnie wyszczególniona lub że uznano ją za mało istotną z punktu widzenia wpływu na wyniki. Niemniej jednak w tym wypadku, z powodów podanych powyżej, sprzedaż dokonywana w ramach „lokalnego wywozu" została wyłączona z wykazu sprzedaży krajowej, przyjętego do ustalenia wartości normalnej.

(30) Jeden producent eksportujący utrzymywał, że niektóre surowce zostały zakupione od powiązanego dostawcy po cenach, jakie byłyby ustalone między niezależnymi podmiotami i wobec tego określenie przez Komisję wyższej rynkowej ceny nabycia i odpowiednie zwiększenie kosztów wytwarzania było nieuzasadnione. W dalszym ciągu stwierdził on, że w każdym razie korekta była zbyt wysoka, ponieważ nie wzięto pod uwagę różnic technicznych i cenowych między surowcami kupowanymi głównie od powiązanego dostawcy i podobnych surowców kupowanych od innych dostawców.

(31) Stwierdzono, że relacje z dostawcą polegały na tym, że producent eksportujący był w sytuacji, w której mógł wywierać istotny wpływ na cenę nabycia. Ponadto, z uwagi na to, że średnia cena surowca, kupowanego od dostawcy powiązanego, była wyraźnie niższa od średniej ceny tego samego surowca kupowanego od dostawców niepowiązanych i ponieważ cena nabycia była na takim poziomie, że jak się zdawało dostawca ponosił straty, ceny surowca zostały uznane za niewiarygodne ceny transferowe. W tej sytuacji utrzymano metodę przyjętą do określenia ceny nabycia dla transakcji między podmiotami niezależnymi, polegającą na zwiększeniu ceny surowców zakupionych od dostawców powiązanych proporcjonalnie do średniej ważonej ceny nabycia surowca, który został zakupiony od dostawcy powiązanego i dostawców niepowiązanych.

(32) Jeden producent eksportujący twierdził, że wartość normalna dla jednego towaru powinna być raczej określona na podstawie ceny krajowej niż wartości konstruowanej. Ten argument został przyjęty, ponieważ stwierdzono, że sprzedaż tego rodzaju towaru była dokonana w ilościach reprezentatywnych i niemal we wszystkich przypadkach przyniosła zysk. Wobec tego obliczenia zostały odpowiednio dostosowane.

(33) Jeden producent eksportujący twierdził, że Komisja postąpiła nieprawidłowo, odrzucając zysk netto z przeliczania obcej waluty, uwzględniony w kosztach sprzedaży, ogólnych i administracyjnych, przyjętych do określenia całkowitych kosztów wytwarzania przy ustalaniu wartości normalnej konstruowanej i do celów zbadania, czy sprzedaż odbywała się w zwykłym obrocie handlowym. Ten producent utrzymywał, że ta kwestia powinna być ponownie rozważona, ponieważ część zysku z przeliczania obcej waluty została zrealizowana oraz że wielkość obrotu jest najbardziej odpowiednią podstawą do przypisania zysku netto z przeliczania obcej waluty do różnych rynków.

(34) Stwierdzono, że zysk z przeliczania obcej waluty odnosił się głównie do zysku wynikającego z różnic kursowych z tytułu konwersji długoterminowych zobowiązań w walutach obcych, a nie do produkcji i sprzedaży w normalnym obrocie handlowym na rynku krajowym w okresie dochodzenia (od dnia 1 października 1998 r. do dnia 30 września 1999 r.). Ponieważ takie zyski lub straty, wynikające z przeliczania obcej waluty, nie są brane pod uwagę w dochodzeniach antydumpingowych, niezależnie od tego, czy zostały zrealizowane czy nie, ten argument został odrzucony.

2.2. *Cena eksportowa*

(35) Jeden producent eksportujący twierdził, że jego przedsiębiorstwo powiązane, działające we Wspólnocie, odgrywa jedynie niewielką rolę w procesie sprzedaży dla odbiorców niepowiązanych we Wspólnocie i wobec tego odejmowanie zysku podczas konstruowania ceny eksportowej jest nieuzasadnione. Utrzymywał on także, że przyjęta marża zysku nie była oparta na żadnych podstawach. Zgodnie z art. 2 ust. 9 podstawowego rozporządzenia pozycje wymagające korekty w celu skonstruowania ceny eksportowej zawierają rozsądną marżę zysku. Uważa się, że zysk odjęty w celu skonstruowania ceny eksportowej był przyjęty na rozsądnie uzasadnionym poziomie w porównaniu do informacji dostępnych od współpracujących niezależnych importerów. Wobec tego zastrzeżenie zostaje odrzucone.

(36) Nie zgłoszono innych zastrzeżeń dotyczących ceny eksportowej. Wobec tego wnioski sformułowane w motywie 54 rozporządzenia tymczasowego zostają niniejszym potwierdzone.

2.3. *Porównanie*

(37) Jeden producent eksportujący stwierdził, że błędnie umieścił te same korekty dotyczące kosztów kredytu w różnych kolumnach wykazu sprzedaży wywozowej i w konsekwencji Komisja dwukrotnie uwzględniła odliczenia podczas ustalania ceny eksportowej do celów rzetelnego porównania z wartością normalną. Koszty kredytu podane przez przedsiębiorstwo w odpowiedzi na kwestionariusz,

w odniesieniu do warunków płatności uzgodnionych dla każdej transakcji, zostały zbadane i w uzasadnionych przypadkach to zastrzeżenie zostało uwzględnione.

(38) Jeden producent eksportujący zgłosił zastrzeżenie, że kwoty zwróconego cła, określone przez Komisję, są zbyt niskie, ponieważ za podstawę obliczeń przyjęła ona cło płacone przy przywozie surowców fizycznie włączonych do towaru podobnego, zamiast kwoty zwróconego cła z tytułu wywozu wspomnianego towaru, uzyskane w okresie dochodzenia. Twierdził on również, że wyliczenia Komisji zostały bez uzasadnienia dokonane na podstawie kwoty cła zapłaconego w ciągu pierwszych ośmiu miesięcy okresu dochodzenia, podzielonej przez łączną wielkość przywozu w całym okresie dochodzenia. Pierwsze zastrzeżenie zostało odrzucone, ponieważ kwota zapłacona w okresie dochodzenia była niższa od kwoty zwróconej w zastosowaniu art. 2 ust. 10 lit. b) podstawowego rozporządzenia. Jednakże zgodnie z wnioskiem przedsiębiorstwa kwota zwróconego cła za kilogram została ponownie wyliczona na podstawie wielkości przywozu dokonanego w ciągu pierwszych ośmiu miesięcy.

(39) Inny producent eksportujący twierdził, że podczas obliczania korekty z tytułu kwoty zwróconego cła za kilogram, Komisja powinna była podzielić łączną kwotę należności celnych przywozowych, uwzględnionych w zakupach niektórych przywożonych surowców, jedynie przez ilość przywożonych surowców, a nie przez łączną ilość surowców zakupionych zarówno lokalnie, jak i przywiezionych. Uważa się, że kwota korekty z tytułu zwrotu cła, którą należy odjąć od wartości normalnej, powinna być określona na podstawie średniej wartości cła uwzględnionego w kosztach wytwarzania wyrobów przeznaczonych do sprzedaży krajowej, ponieważ towar sprzedany w kraju zawiera surowce zakupione zarówno w kraju, jak i przywożone. Wobec powyższego to zastrzeżenie zostaje odrzucone.

(40) Dwóch producentów eksportujących twierdziło, że argument który Komisja podała w związku z odrzuceniem zastrzeżenia dotyczącego korekty z tytułu kosztów kredytu w systemie rachunku otwartego, nie miał podstawy prawnej, ponieważ płatności nie mogły być wyraźnie powiązane z fakturami. Niemniej jednak nie było możliwe sprawdzenie, czy płatności w systemie rachunku otwartego były dokonane zgodnie z jakimikolwiek uzgodnionymi warunkami płatności. W tych okolicznościach nie było podstaw, by przyjąć założenie, że warunki płatności zawarte w umowie były czynnikiem branym pod uwagę przy określaniu stosowanych cen i wobec tego zastrzeżenia zostały odrzucone.

2.4. *Margines d*umpingu

(41) Porównanie odpowiednio zweryfikowanej średniej ważonej wartości normalnej ze średnią ważoną ceną eksportową według rodzaju towaru na bazie *loco* zakład produkcyjny, wykazało występowanie dumpingu dla wszystkich badanych producentów eksportujących. Ponieważ poziom współpracy był wysoki, margines dumpingu dla wszystkich innych przedsiębiorstw jest ustalony na poziomie najwyższego marginesu dumpingu stwierdzonego dla współpracującego producenta eksportującego.

(42) Po ogłoszeniu wstępnych ustaleń dwóch producentów eksportujących, Samyang Corporation i SK Chemicals Co. Ltd., poinformowało Komisję, że połączą swoją działalność w sektorze poliestrów w jedno przedsiębiorstwo będące wspólną własnością tj. Huvis Corporation. Ci producenci eksportujący na żądanie Komisji dostarczyli dodatkowych informacji w odniesieniu do tej zmiany okoliczności i w rezultacie zdecydowano, że dla Huvis Corporation powinien być ostatecznie ustalony jeden margines dumpingu. Ten margines dumpingu został wobec tego określony jako średnia ważona zweryfikowanych marginesów dumpingu dla dwóch producentów eksportujących, o których mowa. Margines dumpingu dla powiązanego przedsiębiorstwa handlowego w Korei został ustalony na tym samym poziomie co dla Huvis Corporation.

(43) Ostateczne marginesy dumpingu jako odsetek ceny importowej CIF przed zapłaceniem cła są następujące:

Daehan Synthetic Fibre Co. Ltd, Seoul	0,9 % (*de minimis*)
Huvis Corporation, Seoul	4,8 %
Saehan Industries Inc, Seoul	20,2 %
SK Global Co. Ltd, Seoul	4,8 %
Sung Lim Co. Ltd, Seoul	0,05 % (*de minimis*)
Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	20,2 %

D. **SZKODA**

1. **Zagadnienia proceduralne**

(44) Twierdzono, że w związku z połączeniem postępowań antydumpingowych dotyczących Republiki Korei i Indii, ustanowienie tych samych okresów dochodzenia do celów badania domniemanego szkodliwego dumpingu spowodowanego przywozem z Republiki Korei i Indii było niesprawiedliwe. W odniesieniu do kraju wymienionego w drugiej kolejności było to równoznaczne z pominięciem ostatnich trzech miesięcy 1999 r. i utrzymywano, że w związku ze wzrostem cen ropy naftowej, miałoby to wpływ na wyniki analizy cen sprzedaży, kosztów wytwarzania i rentowności w badaniu szkody.

(45) Należy przypomnieć, że zgodnie z tym, co stwierdzono w motywie 8 rozporządzenia tymczasowego połączenie postępowań dotyczących Indii i Republiki Korei zostało dokonane z przyczyn administracyjnych. Okres dochodzenia został określony zgodnie z art. 6 ust. 1 podstawowego rozporządzenia, który między innymi stanowi, że okres dochodzenia zwykle pokrywa okres nie krótszy niż sześć miesięcy bezpośrednio poprzedzających wszczęcie postępowania. W przypadku Indii dochodzenie rozpoczęło się w grudniu 1999 r. Tym samym okres, o który okres dochodzenia mógłby zostać przesunięty, wynosił najwyżej dwa miesiące. Należy także przypomnieć, że przywóz

z obu krajów może być oceniany łącznie, ponieważ kryteria wymienione w art. 3 ust. 4 podstawowego rozporządzenia zostały spełnione (patrz: motyw 65 rozporządzenia tymczasowego). Ostatecznie, celem uwzględnienia podstaw zastrzeżenia, wpływ zwiększonych kosztów surowców w 1999 r. został poddany analizie w porównaniu do sytuacji w okresie dochodzenia.

(46) Dochodzenie wykazało, że ceny głównych surowców wykorzystywanych do produkcji poliestrowych włókien odcinkowych, a mianowicie kwasu tereftalowego (ESP) i monoetylenoglikolu (MEG) wzrosły zarówno w 1999 r., jak i w okresie dochodzenia. Dochodzenie wykazało również, że ceny sprzedaży poliestrowych włókien odcinkowych we Wspólnocie w 1999 r. były o 2,6 % wyższe niż w okresie dochodzenia. Niezależnie od powyższych ustaleń, przemysł wspólnotowy był bardziej rentowny w okresie dochodzenia niż w roku 1999.

(47) Niektórzy producenci eksportujący twierdzili, że Komisja nie zweryfikowała informacji dostarczonych przez przemysł wspólnotowy. W tym względzie potwierdzono, że znaczna część informacji przedstawionych przez przemysł wspólnotowy została już zweryfikowana podczas powiązanych postępowań antydumpingowych. Wszystkie pozostałe informacje otrzymane od przemysłu wspólnotowego zbadano pod kątem rzetelności zgodnie z art. 6 ust. 8 rozporządzenia podstawowego.

2. **Definicja przemysłu wspólnotowego**

(48) W motywie 63 rozporządzenia tymczasowego stwierdzono, że dwóch producentów Wspólnoty powiązanych z indonezyjskimi producentami eksportującymi nie jest chronionych przed wpływem dumpingu, nie osiąga nienależnych korzyści z praktyk dumpingowych, ani nie bierze udziału w praktykach dumpingowych. W tym względzie niektórzy producenci eksportujący twierdzili, powołując się na inne postępowania antydumpingowe, a mianowicie dotyczące dysków magnetycznych w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 534/94 i (WE) nr 2426/95 [1] i kuchenek mikrofalowych w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1645/95 [2], że te dwa przedsiębiorstwa powinny być wyłączone z oceny sytuacji przemysłu wspólnotowego.

(49) Należy zauważyć, że jakiekolwiek wyłączenie producentów Wspólnoty z definicji przemysłu wspólnotowego może być usprawiedliwione jedynie na podstawie stanu faktycznego ustalonego dla każdego przypadku. W tym przypadku nie przedstawiono żadnych argumentów dotyczących stanu faktycznego sprawy i nie przedstawiono żadnych dowodów na poparcie wniosku dotyczącego wyłączenia tych dwóch producentów. Wobec tego powyższy wniosek nie został uzasadniony i niniejszym zostaje odrzucony.

(50) Dodatkowy wniosek w sprawie wyłączenia innego producenta Wspólnoty z definicji przemysłu wspólnotowego został złożony przez niektórych producentów eksportujących, ze względu na relacje tego producenta Wspólnoty z importerem działającym poza Wspólnotą, chociaż nie w jednym z rozważanych krajów. Twierdzono, że producent Wspólnoty wyrządził szkodę przemysłowi wspólnotowemu, przywożąc poliestrowe włókna odcinkowe od swojego importera powiązanego.

(51) Po pierwsze, Komisja nie doszukała się dowodów świadczących o przywozie poliestrowych włókien odcinkowych od tego importera w rozważanym okresie, a mianowicie od roku 1996 do okresu dochodzenia. Ponadto fakt, że producent Wspólnoty jest powiązany z importerem działającym poza Wspólnotą jako taki nie może być powodem do wyłączenia tego producenta z definicji przemysłu wspólnotowego. Ponieważ nie przedstawiono żadnych innych argumentów, definicja przemysłu wspólnotowego, sformułowana w motywie 60 rozporządzenia tymczasowego, zostaje potwierdzona.

3. **Przywóz poliestrowych włókien odcinkowych do Wspólnoty z rozważanych krajów**

3.1. *Łączna ocena przywozu*

(52) Dwóch indyjskich producentów eksportujących twierdziło, że łączna ocena przywozu nie jest uzasadniona, ponieważ zarówno wzrost, jak i bezwzględna wielkość przywozu indyjskiego nie były znaczące w porównaniu z przywozem koreańskim i wielkością sprzedaży przemysłu wspólnotowego. Utrzymywano również, że indyjscy producenci eksportujący muszą być traktowani jako podporządkowujący się ustaleniom cenowym, a nie jako dyktujący cenę. Ponadto, jak wynika z danych Eurostatu, indyjski przywóz był niższy od określonego w rozporządzeniu tymczasowym.

(53) Te argumenty zostały przeanalizowane w świetle przepisów art. 3 ust. 4 rozporządzenia podstawowego. W tym względzie należy przypomnieć, że poziom dumpingu stwierdzony dla Indii jest wyższy od poziomu *de minimis*. Ponadto, wielkość przywozu pochodzącego z Indii nie jest nieznaczna i w okresie dochodzenia kształtowała się na poziomie wyższym niż *de minimis*.

(54) W gruncie rzeczy wzrost przywozu w okresie od roku 1996 do okresu dochodzenia, jest bardziej wyraźny dla przywozu z Indii (około 600 % wzrost) niż dla przywozu koreańskiego (około 300 % wzrost). Jeśli chodzi o średni poziom cen indyjskiego przywozu, był on stale niższy od poziomu cen koreańskich producentów eksportujących i w okresie od roku 1996 do okresu dochodzenia jego spadek był bardziej zdecydowany, a to nie wskazuje na zachowanie podporządkowujących się ustaleniom cenowym. I wreszcie, jeśli chodzi o rozbieżności między danymi liczbowymi Eurostatu a ustaleniami Komisji, należy podkreślić, że instytucje Wspólnoty dokonały swoich ustaleń na podstawie zweryfikowanych odpowiedzi na kwestionariusz, w których podano wyższe wielkości przywozu od odnotowanych w statystykach Eurostatu. Zastrzeżenia indyjskich producentów eksportujących zostają wobec tego odrzucone.

---

[1] Dz.U. L 68 z 11.3.1994, str. 5 oraz Dz.U. L 249 z 17.10.1995, str. 3.

[2] Dz.U. L 156 z 7.7.1995, str. 5.

3.2. *Przywóz z Republiki Korei*

(55) Producent eksportujący twierdził, że część przywozu niedumpingowego, pochodzącego z Republiki Korei, powinna być wyłączona z analizy dotyczącej szkody.

(56) Jeżeli zostanie stwierdzone, że ogólnokrajowy margines dumpingu (stanowiący średnią ważoną marginesu ustalonego dla wszystkich przedsiębiorstw objętych dochodzeniem) jest powyżej poziomu *de minimis*, zgodnie z art. 9 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, Komisja zgodnie ze swoją praktyką dokonuje oceny przywozu dumpingowego na poziomie ogólnokrajowym.

3.3. *Podcięcie cenowe i zaniżenie ceny*

(57) Producent eksportujący twierdził, że obliczenia marginesu szkody na podstawie kategorii, w których zgrupowane są różne rodzaje poliestrowych włókien odcinkowych nie były uzasadnione, ponieważ w kwestionariuszu żądano dostarczenia szczegółowych informacji na temat właściwości różnych rodzajów poliestrowych włókien odcinkowych. Twierdził on również, że nie zostały wzięte pod uwagę dokładne dane dotyczące poszczególnych transakcji i że było błędem pominięcie ujemnego podcięcia cenowego/zaniżenia ceny w ogólnych wynikach obliczeń.

(58) Po powtórnym zbadaniu różnic we właściwościach włókien, takich jak długość, grubość, wydłużenie, wytrzymałość na rozciąganie, karbikowatość, kurczliwość, połysk, ilość tłuszczu na włóknach, stwierdzono, że rodzaje wyrobów zgrupowanych w zdefiniowanych kategoriach były w wystarczającym stopniu porównywalne. Na tej podstawie zostaje potwierdzone, że wyliczenia dotyczące podcięcia cenowego i zaniżenia ceny na poziomie tych kategorii wyrobów są ważne. Ponadto dostarczają one reprezentatywnego wyniku w odniesieniu do liczby transakcji, zgodnie z ustaleniami art. 3 ust. 3 podstawowego rozporządzenia. Co więcej, uważa się, że informacje dotyczące poszczególnych transakcji zostały w rzeczywistości wzięte pod uwagę przy porównaniu cen. Niemniej jednak potwierdzono, że nie dokonano kompensaty z tytułu ilości, która nie przyczyniła się do podcięcia cenowego/zaniżenia cen przemysłu wspólnotego w ostatecznym porównaniu na poziomie kategorii wyrobów. Ponieważ nie przedstawiono innych argumentów, powyższe zastrzeżenia zostały odrzucone.

(59) Producent eksportujący w swoim wniosku stwierdził, że powinna zostać wprowadzona korekta do jego cen cif do celów obliczenia podcięcia cenowego i zaniżenia ceny, ponieważ o takiej korekcie nadmieniono w skardze.

(60) W tej kwestii należy przypomnieć, że Komisja zbierała informacje za pomocą kwestionariuszy i weryfikowała je w drodze kontroli na miejscu i nie opierała się na danych liczbowych podanych w skardze. Niemniej jednak, stwierdzono, że należności celne zostały błędnie pominięte w obliczeniach dotyczących zaniżenia ceny w przypadku dwóch indyjskich producentów eksportujących. Równocześnie zostały zaakceptowane wnioski w sprawie zmiany metody ważenia i korekty w odniesieniu do poziomu obrotu handlowego. W konsekwencji, marginesy zaniżenia ceny w przypadku dwóch indyjskich producentów eksportujących zostały odpowiednio zmodyfikowane.

(61) Wyniki obliczeń dotyczących podcięcia cenowego, uwzględniające zmniejszone podcięcie stwierdzone w przypadku innego indyjskiego producenta eksportującego, podane w akapicie 75, mieszczą się w zakresie 0 %-27,7 % dla Indii i utrzymują się w zakresie 14,8 %-56,7 % dla Republiki Korei. Średni ważony margines podcięcia cenowego wynosił 19,9 % dla Indii i 23,3 % dla Republiki Korei.

4. **Sytuacja ekonomiczna przemysłu wspólnotowego**

4.1. Ogólne

(62) Niektórzy producenci eksportujący, twierdzili, że zgodnie z przepisami art. 3.4 Porozumienia WTO o antydumpingu, badanie sytuacji ekonomicznej przemysłu wspólnotowego wymaga oceny wszystkich istotnych czynników ekonomicznych i wskaźników mających wpływ na stan tego przemysłu.

(63) Takie badanie dotyczyłoby czynników, które nie zostały omówione w rozporządzeniu tymczasowym, a mianowicie: wpływu wielkości marginesu dumpingu, produktywności, zwrotu z inwestycji, przepływu środków pieniężnych, płac, wzrostu i zdolności do podwyższenia kapitału. W tej kwestii dokonano poniższych ustaleń.

4.1.1. Wpływ wielkości marginesu dumpingu

(64) Uwzględniając wielkość i ceny przywozu z rozważanych krajów, wpływ wielkości faktycznego marginesu dumpingu na przemysł wspólnotowy nie może być uznany za nieznaczny.

4.1.2. Produktywność

(65) Produktywność w przemyśle wspólnotowym, obliczona jako wielkość produkcji towaru objętego postępowaniem na pracownika, wykazuje wzrost z 92,1 ton w 1996 r. do 127,1 ton w okresie dochodzenia (+ 38 %). Ten wzrost nastąpił przede wszystkim w wyniku spadku zatrudnienia opisanego w motywie 85 rozporządzenia tymczasowego.

4.1.3. Zwrot z inwestycji

(66) Zwrot z inwestycji został obliczony przez odniesienie zysku netto przed opodatkowaniem i pozycji nadzwyczajnych do wartości księgowej netto inwestycji związanych z towarem objętym postępowaniem. Zwrot z inwestycji dla towaru objętego postępowaniem zwiększył się o 4,6 % w 1996 r. do 16,7 % w 1997 r. i 25,7 % w roku 1998. Następnie spadł do 5,5 % w okresie dochodzenia. Zmiana tego wskaźnika kształtuje się podobnie do zmiany rentowności, opisanej w motywach 81–83 rozporządzenia tymczasowego.

4.1.4. Przepływ środków pieniężnych

(67) Przepływ środków pieniężnych przemysłu wspólnotowego dla towaru objętego postępowaniem zwiększył się wyraźnie w okresach 1996–1997 r. (+ 84 %) i 1997–1998 r. (+ 28 %) w efekcie dobrych wyników uzyskanych w ciągu tych dwóch lat. Od roku 1998 do okresu dochodznenia przepływ środków pieniężnych obniżył się o 60 % do poziomu o 6 % niższego niż w 1996 r. Poprawa przepływu środków pieniężnych w latach 1997 i 1998 jest mniej wyraźna niż poprawa rentowności, ponadto w okresie dochodzenia przepływ środków pieniężnych jest niższy niż w 1996 r., podczas gdy zysk netto i rentowność są wyższe.

4.1.5. Płace

(68) Zgodnie z motywami 79 i 80 rozporządzenia tymczasowego płace są uwzględniane do celów określenia kosztów wytwarzania. Płace w przemyśle wspólnotowym wzrosły o 10 % w okresie 1996–1997 r., ale znacznie zmniejszyły się w okresie 1997–1998 r. i w okresie dochodzenia, kiedy to bezwzględny poziom płac był odpowiednio o 24 % i 23 % niższy niż w roku 1996.

4.1.6. Wzrost rynku

(69) Zagadnienie wzrostu rynku towaru objętego postępowaniem zostało omówione w motywie 64 rozporządzenia tymczasowego. Wzrost (ujemny) udziału w rynku przemysłu wspólnotowego został omówiony w motywie 76 rozporządzenia tymczasowego.

4.1.7. Zdolność do podwyższenia kapitału

(70) Jeśli chodzi o zdolność do podwyższenia kapitału, obecny przepływ środków pieniężnych jest uważany za nadal wystarczający dla dokonania koniecznych inwestycji odtworzeniowych. Niemniej jednak gorsza sytuacja na rynku miała ujemny wpływ na zdolność przemysłu wspólnotowego do przyciągnięcia dodatkowych funduszy zewnętrznych w postaci pożyczek bankowych lub zwiększenia zaangażowania udziałowców na rzecz rozpoczęcia nowych projektów. Szczególnie jeśli są produkowane inne wyroby, porównanie wartości zwrotu inwestycji w sektorze poliestrowych włókien odcinkowych z inwestycjami odnoszącymi się do tych innych wyrobów jest niekorzystne, co przyczynia się do powstawania trudności z alokacją środków na towar objęty postępowaniem.

4.1.8. Wniosek

(71) Uważa się, że w rozporządzeniu tymczasowym zostały przeanalizowane wszystkie czynniki i wskaźniki, które miały decydujące znaczenie dla analizy stanu przemysłu wspólnotowego. Na podstawie omówienia wskaźników, które nie zostały opisane w rozporządzeniu tymczasowym, przedstawionego w motywach 65–70 powyżej, zostają potwierdzone wnioski sformułowane w rozporządzeniu tymczasowym.

4.1.9. Zapasy

(72) Producent eksportujący utrzymywał, że porównanie dokonane przez Komisję w motywie 77 rozporządzenia tymczasowego, dotyczące stanu zapasów na koniec 1998 r. i na koniec 1999 r., było nieprawidłowe i sprzeczne z podstawowym rozporządzeniem. Stwierdzono, że porównanie stanu zapasów na koniec września (1999 r.) ze stanem na koniec (1998 r.) było jedyną właściwą, bezstronną i obiektywną metodą analizy zmian stanu zapasów poliestrowych włókien odcinkowych.

(73) W tym względzie zwraca się uwagę na sezonowy charakter powstawania zapasów w przemyśle poliestrowych włókien odcinkowych. W rzeczywistości poziomy zapasów zmieniają się w ciągu roku kalendarzowego i w konsekwencji porównanie stanu zapasów w okresie od roku 1998 do okresu dochodzenia ma sens tylko wtedy, gdy rozpatruje się odpowiadające sobie punkty w czasie w ciągu roku. Wobec tego poziom zapasów w końcu 1998 r. (dnia 31 grudnia) nie może być porównany z ich poziomem na koniec okresu dochodzenia (dnia 30 września).

4.2. *Koszty wytwarzania*

(74) Jeden z producentów eksportujących stwierdził, że koszty wytwarzania jednego z producentów wspólnotowych były zbyt wysokie w stosunku do kosztów innych producentów, aby mogły być przyjęte do określenia marginesu zaniżenia ceny.

(75) Koszty przypisane towarowi objętemu postępowaniem przez każde z przedsiębiorstw zostały zweryfikowane przez Komisję. W rezultacie nie znaleziono powodów do wyłączenia któregokolwiek z przedsiębiorstw z obliczeń dotyczących zaniżenia ceny na podstawie bezwzględnego poziomu jego kosztów wytwarzania.

(76) Inny producent eksportujący twierdził, że producent, który wytwarza poliestrowe włókna odcinkowe z tereftalanu dimetylu (DMT) i MEG zamiast z ESP i MEG powinien zostać wyłączony, ponieważ przypuszczalnie nie jest to najtańsza metoda produkcji.

(77) Na podstawie toku rozumowania przedstawionego w motywie 75, ani proces produkcyjny jako taki, ani związane z nim koszty wytwarzania nie mogą stanowić kryteriów, na podstawie których przedsiębiorstwa mogą być wyłączone z zakresu dochodzenia.

4.3. *Wniosek*

(78) Wobec powyższego uważa się, że przedstawionych argumenty i zastrzeżeń nie można uznać za takie, które mogłyby zmienić ustalenia sformułowane w rozporządzeniu tymczasowym. W konsekwencji, treść motywów 86–90 rozporządzenia tymczasowego i wniosek, że przemysł wspólnotowy poniósł istotną szkodę w okresie dochodzenia zostają niniejszym potwierdzone.

E. ZWIĄZEK PRZYCZYNOWY

1. Wpływ przywozu dumpingowego

(79) Producent eksportujący stwierdził, że jedynym czynnikiem, który może wyjaśnić niską rentowność przemysłu wspólnotowego w okresie dochodzenia są ceny surowców, a nie wpływ przywozu dumpingowego. Utrzymywał on również, że wzrost rentowności przemysłu wspólnotowego z 2,30 % do 3,38 % w okresie od roku 1996 do okresu dochodzenia wyklucza szkodę wyrządzoną przez przywóz dumpingowy w tym okresie.

(80) Należy zaznaczyć, że przywóz dumpingowy wywarł presję na ceny sprzedaży dominujące na rynku Wspólnoty, powodując ich obniżenie i stwarzając sytuację, w której ceny sprzedaży nie stanowiły właściwego odzwierciedlenia wzrostu cen surowców.

(81) W odniesieniu do niskiego wzrostu rentowności w czasie od roku 1996 do okresu dochodzenia, dochodzenia wykazały, że wzrost rentowności nastąpił przede wszystkim w wyniku restrukturyzacji podjętej przez przemysł wspólnotowy, która przyczyniła się między innymi do obniżenia kosztów sprzedaży, ogólnych i administracyjnych.

(82) Zgodnie z motywem 87 rozporządzenia tymczasowego odnośnie do wniosków dotyczących sytuacji ekonomicznej przemysłu wspólnotowego, niska rentowność osiągnięta przez przemysł nie może być uznana za zadowalającą. Przeciwnie, musi być uważana za nienormalnie niską z uwagi na wpływ przywozu dumpingowego, ograniczającego ceny. Dodatkowymi negatywnymi wskaźnikami były: spadek wielkości sprzedaży, utrata udziału w rynku, spadek mocy produkcyjnych i zatrudnienia oraz wzrost poziomu zapasów.

(83) Na podstawie powyższego, wniosek sformułowany w motywie 87 rozporządzenia tymczasowego zostaje niniejszym potwierdzony.

(84) Producent eksportujący twierdził również, że jakakolwiek szkoda poniesiona przez przemysł wspólnotowy nie mogła być spowodowana przywozem z Republiki Korei, ponieważ środki antydumpingowe były już stosowane przez większą część okresu od stycznia 1996 r. do końca okresu dochodzenia. Ostateczne środki antydumpingowe, nałożone na przywóz poliestrowych włókien odcinkowych pochodzących z Republiki Korei, zostały uchylone w sierpniu 1999 r. rozporządzeniem (WE) nr 1728/99 ([1]).

(85) Należy tu przypomnieć, że środki nałożone na przywóz poliestrowych włókien odcinkowych pochodzących z Republiki Korei zostały uchylone, ponieważ w wyniku ustaleń dokonanych w dochodzeniu przeprowadzonym w związku z wygaśnięciem środków, dla którego okres dochodzenia obejmował od dnia 1 stycznia 1996 r. do dnia 30 września 1997 r., uznano, że ponowne wystąpienie dumpingu nie jest prawdopodobne. Niemniej jednak w okresie dochodzenia, którego dotyczy niniejsze postępowanie, stwierdzono istnienie dumpingu i wobec tego powyższy argument nie ma zastosowania.

2. Inny przywóz

(86) Producent eksportujący twierdził, że Komisja powinna także zbadać potencjalny wpływ przywozu z Polski, Turcji i Republiki Czeskiej.

(87) Na podstawie informacji Eurostatu stwierdzono, że poziomy cen, po jakich ten przywóz trafiał do Wspólnoty, były znacznie wyższe od cen przywozu z krajów objętych dochodzeniem (z 12,3 % do 30,5 % w okresie dochodzenia). Wobec tego nie ma powodu, aby klasyfikować ten przywóz w tym samym przedziale cen importowych, do którego został zaliczony przywóz z krajów objętych dochodzeniem, ani uważać, że jakakolwiek szkoda, którą mógł on wyrządzić miałaby wpływ na zerwanie związku przyczynowego między szkodą a dumpingiem stosowanym przez producentów eksportujących z rozważanych krajów.

3. Wniosek

(88) Na podstawie powyższego, wniosek stwierdzający, że przywóz towarów po cenach dumpingowych wyrządził szkodę przemysłowi wspólnotowemu, sformułowany w motywie 102 podstawowego rozporządzenia, zostaje niniejszym potwierdzony.

F. INTERES WSPÓLNOTY

1. Interes przemysłu wspólnotowego

(89) Ponieważ nie otrzymano żadnych uwag dotyczących tej kwestii, ustalenia dotyczące interesu przemysłu wspólnotowego, sformułowane w motywach 104–106, rozporządzenia tymczasowego, zostają niniejszym potwierdzone.

2. Wpływ na importerów i użytkowników

(90) Stowarzyszenie użytkowników, a także odrębnie jeden z użytkowników, członek tego stowarzyszenia, twierdzili, że niektóre rodzaje poliestrowych włókien odcinkowych nie były oferowane przez producentów Wspólnoty i że w związku z tym użytkownicy byli zmuszeni do poszukiwania źródeł zaopatrzenia poza Wspólnotą. Inny użytkownik twierdził, że producenci Wspólnoty nie mogli zaspokoić zapotrzebowania we Wspólnocie.

([1]) Dz.U. L 204 z 4.8.1999, str. 3.

(91) W wyniku dochodzenia ustalono, że chociaż niektóre rodzaje poliestrowych włókien odcinkowych nie były produkowane przez przemysł wspólnotowy w pewnych okresach, nie oznacza to, że przemysł wspólnotowy nie mógł wyprodukować tych rodzajów włókien. W rzeczywistości potrzebne byłyby tylko niewielkie dostosowania, takie jak: zmiana dyszy przędzalniczej, dodanie lub rezygnacja z modyfikatora, co nie wymaga dużych inwestycji. Można raczej stwierdzić, że okresowo niektóre rodzaje poliestrowych włókien odcinkowych nie były dostępne, ponieważ producenci Wspólnoty nie byli w stanie dostarczyć wymaganych ilości po niskich cenach, jakie użytkownicy byli skłonni zapłacić.

(92) Jeśli chodzi o zużycie we Wspólnocie, biorąc pod uwagę poziom proponowanych należności celnych, przywóz z rozważanych krajów wciąż będzie mógł wejść na rynek Wspólnoty, choć po cenach niedumpingowych. Jeśli natomiast chodzi o ceny przemysłu wspólnotowego, jakkolwiek prawdopodobnie się zwiększą, jednak ten wzrost będzie ograniczony, ponieważ istnieje również przywóz z innych państw trzecich. W świetle powyższego wpływ środków antydumpingowych nie zagrozi możliwościom wyboru i warunkom zaopatrzenia użytkowników Wspólnoty.

(93) Zażądano wyjaśnienia motywu 109 rozporządzenia tymczasowego, nadmieniając, że proponowane środki mogą mieć wpływ w postaci wzrostu kosztów wytwarzania przez użytkowników o 0,6 %-1,2 %.

(94) Na podstawie informacji otrzymanych od kilku współpracujących użytkowników Wspólnoty, stwierdzono, że wpływ środków antydumpingowych nałożonych na poliestrowe włókna odcinkowe pochodzące z Indii i Republiki Korei może mieć wpływ na ich koszty wytwarzania w zakresie 0,6 %-1,2 %. Takiego ustalenia dokonano, biorąc pod uwagę istotny udział poliestrowych włókien odcinkowych w kosztach produkcji gotowych wyrobów tych użytkowników, średniego cła antydumpingowego tymczasowo nałożonego na przywóz z Republiki Korei i Indii oraz udziału w rynku przywozu z Korei i Indii w porównaniu do zużycia we Wspólnocie w okresie dochodzenia.

(95) Jest oczywiste, że sytuacja, w jakiej znajduje się dany użytkownik, jest uzależniona od stopnia, w jakim korzysta on z przywozu pochodzącego z rozważanych krajów i od producentów eksportujących oraz od własnej struktury kosztów. Przytoczony przeciętny wpływ odnosi się więc do przedsiębiorstwa reprezentującego przeciętne zachowanie i posiadającego alternatywne źródła zaopatrzenia, w których Republika Korei i Indie stanowią 14,7 %.

(96) Po opublikowaniu rozporządzenia tymczasowego, pewna liczba użytkowników ze Wspólnoty twierdziła, że nałożenie ceł antydumpingowych miałoby negatywny wpływ na ich konkurencyjność na rynkach zbytu towaru i ostatecznie zagroziłoby ich dalszemu funkcjonowaniu. Ich zdaniem nałożenie ceł antydumpingowych wywołałoby podwyżki cen, które użytkownicy musieliby uwzględniać w cenach towarów dla swoich odbiorców. Taki rozwój zdarzeń pociągnąłby za sobą zwiększenie przywozu tańszych towarów do celów sektora przetwórstwa z innych państw trzecich i z krajów objętych niniejszym dochodzeniem, a to z kolei zmusiłoby niektórych producentów ze Wspólnoty, wytwarzających produkty końcowe przetwórstwa zawierające poliestrowe włókna odcinkowe, do przeniesienia produkcji poza terytorium Wspólnoty.

(97) Niemniej jednak analiza maksymalnego, średniego wpływu proponowanych środków na użytkowników wskazuje, że nie jest prawdopodobne, aby nałożenie środków antydumpingowych spowodowało istotny wzrost przywozu do Wspólnoty tanich produktów dla potrzeb sektora przetwórstwa. Ten wniosek został także sformułowany przy braku jakichkolwiek materiałów dowodowych pochodzących od zainteresowanych użytkowników na potwierdzenie ich stanowiska i w rzeczywistości taki wpływ nie został poparty żadnymi dowodami z okresu obowiązywania poprzednich środków dotyczących poliestrowych włókien odcinkowych. Co więcej, należy zauważyć, że wyroby gotowe tkane (takie jak wykorzystywane do produkcji odzieży i mebli tapicerowanych) są objęte ilościowymi ograniczeniami dotyczącymi materiałów włókienniczych w ramach systemu kwot.

(98) Ponieważ badanie powyższych argumentów, przedstawionych przez przedsiębiorstwa będące użytkownikami, nie prowadzi do nowych wniosków, stwierdzenia podane w motywach 109 i 111 rozporządzenia tymczasowego o prawdopodobnym wpływie proponowanych środków na użytkowników zostają niniejszym potwierdzone.

3. **Wniosek**

(99) Nowych argumentów przedstawionych w odniesieniu do określenia interesu Wspólnoty nie uznaje się za wystarczające do zmiany wniosku stwierdzającego, że nie ma przeciwwskazań do ustanowienia środków antydumpingowych. Wobec tego wstępne ustalenia zostają potwierdzone.

G. **CŁO OSTATECZNE**

(100) W świetle wniosków dotyczących dumpingu, szkody, związku przyczynowego i interesu Wspólnoty uważa się, że ostateczne środki antydumpingowe powinny zostać nałożone, aby zapobiec dalszemu wyrządzaniu szkody przemysłowi wspólnotowemu przez przywóz towarów po cenach dumpingowych z Indii i Republiki Korei.

1. **Poziom zniesienia szkody**

(101) Zgodnie z wyjaśnieniem przedstawionym w motywie 116 rozporządzenia tymczasowego, został ustalony nieszkodliwy poziom cen, pokrywający pełne koszty wytwarzania przemysłu wspólnotowego i rozsądny zysk, który zostałby osiągnięty przy braku przywozu towarów po cenach dumpingowych z rozważanych krajów.

(102) Niektórzy producenci eksportujący, odwołując się do spraw dotyczących poliestrowych włókien odcinkowych i przędzy teksturowanej z poliestrowego włókna ciągłego, poprzedzających dochodzenie w postępowaniu przeciw Australii *et al.*, twierdzili, że jako rozsądny zysk należy przyjąć 6 %. Niemniej jednak w tym ostatnim postępowaniu rozsądny zysk został ustalony na poziomie 10 %, tak jak w przypadku niniejszego dochodzenia. Inni producenci eksportujący utrzymywali, że rozsądny zysk powinien być nawet niższy, na poziomie 4 %, ponieważ ogólna rentowność przemysłu wspólnotowego jest obecnie wyższa niż w czasie tych poprzednich postępowań odnoszących się do Białorusi w rozporządzeniu (WE) nr 1490/96 [1] i Indonezji w rozporządzeniu (WE) nr 2160/96 [2].

---

[1] Dz.U. L 189 z 30.7.1996, str. 13.

[2] Dz.U. L 289 z 12.11.1996, str. 14. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1822/98 (Dz.U. L 236 z 22.8.1998, str. 3).

(103) Należy zaznaczyć, że Komisja wskazała w motywie 116 rozporządzenia tymczasowego, że margines 10 % powinien być traktowany jako poziom zysku, który mógł być osiągnięty przy braku przywozu dumpingowego.

(104) Poziom zysku, uważany za rozsądny, jest określany na podstawie tego, co przypuszczalnie osiągnąłby przemysł wspólnotowy przy braku szkodliwego dumpingu. Ponieważ okresy dochodzenia w poprzednich dochodzeniach były różne i wpływ dumpingu na obniżenie cen został w tamtych sprawach określony, szkodliwy wpływ dumpingu ustalony w tych przypadkach był innego rzędu, nie ma powodu przypuszczać, że przemysł wspólnotowy osiągnąłby ten sam poziom zysku. W konsekwencji, poprzednie poziomy zysku niekoniecznie są odpowiednie w obecnym przypadku. W tym względzie należy także odnieść się do toku rozumowania przedstawionego w motywie 117 rozporządzenia tymczasowego.

(105) W związku z tym, na podstawie powyższego, wnioski zawarte w motywie 117 rozporządzenia tymczasowego zostają niniejszym potwierdzone.

2. **Forma i poziom cła**

(106) Zgodnie z art. 9 ust. 4 rozporządzenia podstawowego następujące stawki cła antydumpingowego odpowiadają marginesom dumpingu, jeżeli zostanie stwierdzone, że są one niższe od marginesu szkody. Ma to zastosowanie do wszystkich przedsiębiorstw poza jednym.

Państwo	Przedsiębiorstwo	Stawka celna
Indie	Indian Organic Chemicals Limited	14,7 %
	JCT Limited	32,6 %
	Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	35,4 %
Republika Korei	Daehan Synthetic Fibre Co. Ltd	0 %
	Huvis Corporation	4,8 %
	SK Global Co. Ltd	4,8 %
	Sung Lim Co. Ltd	0 %
	Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	20,2 %

(107) Indywidualne stawki cła antydumpingowego dla poszczególnych przedsiębiorstw zostały określone na podstawie ustaleń niniejszego dochodzenia. Dlatego odzwierciedlają sytuację stwierdzoną w czasie dochodzenia dotyczącego tych przedsiębiorstw. Te stawki cła (w przeciwieństwie do ogólnokrajowego cła mającego zastosowanie do „wszystkich innych przedsiębiorstw") stosują się wyłącznie do przywozu towarów pochodzących z rozważanych krajów i wyprodukowanych przez przedsiębiorstwa, czyli przez specjalnie wymienione osoby prawne. Przywożone towary wyprodukowane przez jakiekolwiek przedsiębiorstwo specjalnie niewymienione z nazwy i adresu w części operatywnej jakiegokolwiek rozporządzenia, włącznie z podmiotami powiązanymi z tymi wymienionymi przedsiębiorstwami, nie mogą korzystać z tych stawek i podlegają stawce cła dla „wszystkich innych przedsiębiorstw".

(108) Wszelkie roszczenia dotyczące zastosowania tych indywidualnych stawek cła antydumpingowego (np. po zmianie nazwy podmiotu lub po ustanowieniu nowych podmiotów zajmujących się produkcją lub sprzedażą) powinny być kierowane do Komisji [1], wraz ze wszystkimi właściwymi informacjami, w szczególności dotyczącymi zmian w działalności przedsiębiorstwa w zakresie produkcji, sprzedaży krajowej lub wywozowej, związanej np. z taką zmianą nazwy lub zmianami odnośnie do podmiotów zajmujących się produkcją i sprzedażą. Komisja, jeśli uzna za stosowne, po konsultacji z Komitetem Doradczym wprowadzi właściwe zmiany do rozporządzenia poprzez aktualizację wykazu przedsiębiorstw korzystających z indywidualnych stawek cła.

[1] European Commission, Directorate - General Trade Directorate B, TERV – 0/13, Rue de la Loi/Wetstraat 200 B-1049 Bruxelles/Belgium.

H. **POBRANIE CŁA TYMCZASOWEGO**

(109) W związku z wielkością marginesów dumpingu stwierdzonych dla producentów eksportujących i w świetle poważnego rozmiaru szkody wyrządzonej przemysłowi wspólnotemu, uznaje się za konieczne, by kwoty zabezpieczone w postaci tymczasowych ceł antydumpingowych na mocy rozporządzenia Komisji (WE) nr 124/2000 [1] zostały ostatecznie pobrane do wysokości ustanowionej kwoty ostatecznego cła, jeżeli ta kwota jest równa lub mniejsza od kwoty cła tymczasowego. W przeciwnym razie ostatecznie powinna być pobrana tylko kwota cła tymczasowego. Zabezpieczone kwoty przekraczające ostateczną stawkę cła antydumpingowego zostaną zwrócone.

(110) Po połączeniu działalności gospodarczej w zakresie poliestrów przedsiębiorstw Samyang Corporation i SK Chemicals Co. Ltd w jedno przedsiębiorstwo będące wspólną własnością tj. Huvis Corporation, tymczasowe cło w odniesieniu do tych dwóch przedsiębiorstw powinno zostać definitywnie pobrane na poziomie cła ostatecznego dla Huvis Corporation.

I. **ZOBOWIĄZANIE**

(111) Po ustanowieniu tymczasowych środków antydumpingowych jeden producent eksportujący w Indiach wystąpił z inicjatywą złożenia zobowiązania zgodnie z art. 8 ust. 1 podstawowego rozporządzenia.

(112) Komisja uważa, że zobowiązanie zaoferowane przez Reliance Industries Limited może zostać zaakceptowane, ponieważ eliminuje szkodliwy wpływ dumpingu. Ponadto, regularne i szczegółowe sprawozdania, które przedsiębiorstwo zobowiązało się przedkładać Komisji, pozwolą na skuteczną kontrolę, a Komisja uważa, że przy istniejącej strukturze przedsiębiorstwa ryzyko uchylania się od wypełniania zobowiązania jest zmniejszone do minimum.

W celu zapewnienia skutecznego przestrzegania i kontroli wypełniania zobowiązania, gdy jest przedstawiany wniosek o dopuszczenie do swobodnego obrotu, zwolnienie z cła jest uzależnione od przedstawienia faktury handlowej, zawierającej informacje wymienione w Załączniku, która jest niezbędna służbom celnym do stwierdzenia, że przesyłka odpowiada dokumentom handlowym na wymaganym poziomie dokładności informacji. W przypadku gdy taka faktura nie zostanie przedstawiona lub jeżeli nie odpowiada ona towarom zaprezentowanym służbom celnym, właściwa stawka cła antydumpingowego podlega zapłaceniu.

(113) Jeżeli istnieje podejrzenie naruszenia lub wycofania się z zobowiązania, cło antydumpingowe może być nałożone zgodnie z art. 8 ust. 9 i art. 10 podstawowego rozporządzenia,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Ostateczne cło antydumpingowe zostaje niniejszym nałożone na przywóz syntetycznych włókien odcinkowych z poliestrów, niezgrzeblonych, nieczesanych ani nieprzerobionych w inny sposób do przędzenia, oznaczonych kodem CN 5503 20 00 i pochodzących z Indii i Republiki Korei.

2. Stawkę ostatecznego cła antydumpingowego stosowaną do ceny netto franco na granicy Wspólnoty, przed zapłaceniem cła dla wyrobu wytwarzanego przez wskazane przedsiębiorstwa ustala się następująco:

Państwo	Przedsiębiorstwo	Stawka celna	Dodatkowy kod TARIC
Indie	Indian Organic Chemicals Limited, Bhupati Chambers 3rd floor, 13 Mathew Road, Mumbai — 400 004, India	14,7 %	A148
	JCT Limited, Thapar House, 124 Janpath, New Delhi — 110 001, India	32,6 %	A149
	Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	35,4 %	A999

[1] Dz.U. L 16 z 21.1.2000, str. 30.

Państwo	Przedsiębiorstwo	Stawka celna	Dodatkowy kod TARIC
Republika Korei	Daehan Synthetic Fibre Co. Ltd, 162-1 Changchoong-dong Chung-gu, Seoul, Korea	0 %	A150
	Huvis Corporation, 77-1 Garak-dong, Songpaku, Seoul, Korea	4,8 %	A151
	SK Global Co. Ltd, 36-1, 2Ga, Ulchiro, Chung-Gu, Seoul, Korea	4,8 %	A153
	Sung Lim Co. Ltd, Rum 502, Shinhan Building, Youido-Dong Youngdungpo-Ku Seoul, Korea	0 %	A154
	Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	20,2 %	A999

3. Bez względu na przepisy art. 1 ust. 1, ostateczne cło nie ma zastosowania do przywozu dopuszczonego do swobodnego obrotu zgodnie z art. 2.

4. Stosują się obowiązujące przepisy dotyczące należności celnych, chyba że ustalono inaczej.

Artykuł 2

1. Towary wyprodukowane przez niżej wymienione przedsiębiorstwo i przywiezione zgodnie z ust. 2 są zwolnione z cła określonego w art. 1.

Przedsiębiorstwo	Państwo	Dodatkowy kod TARIC
Reliance Industries Limited, Marker Chamber IV, 3rd Floor 222, Nariman Point, Mumbai 400 021	Indie	A212

2. Przywóz zgłoszony na podstawie dodatkowego kodu TARIC A212 jest zwolniony z ceł antydumpingowych nałożonych na mocy art. 1, jeżeli towary są wyprodukowane i bezpośrednio wywiezione (tj. zafakturowane i wysłane) do przedsiębiorstwa działającego w charakterze importera we Wspólnocie, przez przedsiębiorstwo wymienione w ust. 1, pod warunkiem że faktura handlowa przedstawiona właściwym organom celnym w chwili wystąpienia z wnioskiem o dopuszczenie do swobodnego obrotu zawiera informacje określone w Załączniku.

3. Zwolnienie z należności celnych jest w dalszym ciągu uzależnione od tego, czy towary zgłoszone i przedstawione organom celnym dokładnie odpowiadają opisowi podanemu w fakturze handlowej.

Artykuł 3

1. Kwoty zabezpieczone w formie tymczasowego cła antydumpingowego, nałożonego na przywóz pochodzący z Indii i Republiki Korei w zastosowaniu rozporządzenia (WE) nr 1472/2000, zostają pobrane w stawce ostatecznie nałożonego cła przez niniejsze rozporządzenie. Zabezpieczone kwoty przekraczające ostateczną stawkę cła antydumpingowego zostaną zwrócone. W przypadku gdy stawka cła ostatecznego jest wyższa od stawki cła tymczasowego, tylko kwoty zabezpieczone na poziomie ceł tymczasowych zostaną ostatecznie pobrane.

2. W odniesieniu do Samyang Corporation i SK Chemicals Co. Ltd kwoty zabezpieczone w formie tymczasowego cła antydumpingowego zostają pobrane w stawce ostatecznego cła nałożonego na Huvis Corporation przez niniejsze rozporządzenie. Zabezpieczone kwoty przekraczające stawkę ostatecznego cła antydumpingowego nałożonego na Huvis Corporation powinny być zwrócone.

Artykuł 4

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 22 grudnia 2000 r.

W imieniu Rady

C. PIERRET

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

Niezbędne informacje, które należy podać na fakturach handlowych towarzyszących towarom sprzedawanym w ramach zobowiązania

Elementy, które należy podać na fakturze handlowej określonej w art. 2 ust. 2:

1. Numer faktury.
2. Dodatkowy kod TARIC, pod którym towary na fakturze mogą przejść odprawę celną na granicy Wspólnoty (jak określono w rozporządzeniu).
3. Dokładny opis towarów, zawierający:
   — kod towaru (określony w zobowiązaniu zaoferowanym przez danego eksportera produkującego),
   — kod CN,
   — ilość (podana w kg).
4. Opis warunków sprzedaży, zawierający:
   — cenę za kg,
   — warunki płatności,
   — warunki dostawy,
   — zniżki i rabaty łącznie.
5. Nazwę przedsiębiorstwa działającego w charakterze importera, któremu przedsiębiorstwo bezpośrednio wystawiło fakturę.
6. Nazwisko pracownika przedsiębiorstwa wystawiającego fakturę i następujące, podpisane oświadczenie:

   „Ja, niżej podpisany, zaświadczam, że sprzedaż towarów przeznaczonych do bezpośredniego wywozu do Wspólnoty Europejskiej, których dotyczy niniejsza faktura, jest dokonywana na warunkach zobowiązania zaoferowanego przez… [przedsiębiorstwo] i zaakceptowanego przez Komisję Europejską w decyzji 2000/818/WE. Stwierdzam, że informacje podane na niniejszej fakturze są pełne i prawdziwe."